

Kynttilät haudoilla kertovat rakkaudesta

Rakkaus on elämän suuri lahja. Rakkaus tekee elämästä mielekästä, mutta samalla haavoittuvaa. Rakkaan ihmisen menettäminen sattuu. Suru on rakkauden seuraus. Surua ei olisi ilman rakkautta. Suren, koska olen rakastanut ja yhä rakastan. Siksi surukin on arvokas, kunnioitettava asia, vaikka se raastaakin ehkä syvemmältä kuin mikään muu.

Suru on täynnä muistoja yhdessä eletystä ja koetusta rosoineen ja huippuhetkineen. Muistot säilyvät meissä. Viiltävintä onkin ehkä menettää yhteinen tulevaisuus. Siitä ei jää jäljelle mitään. Sitä ei ehtinyt tulla. Se on lohdutonta ja jokaisella meistä on oma tiemme pimeästä takaisin valoon, kuolemasta elämään. Joskus se on kovaa painia myös Jumalan kanssa.

Kuolema ei kuitenkaan saa viimeistä sanaa. Sen saa toivo. Taivastoivo on mieletön ja juuri siksi niin tosi. Uskon syvästi, että taivas on. Siellä ei ole itkua eikä kaipausta, ei vastausta vaille jääviä kysymyksiä, ei rakkauden vajavuutta eikä syyllisyyden painoa. Kaikki on ehjää. Tähän toivoon ripustaudun, roikun siinä kiinni, vaikka järki sanoisi jotain ihan muuta. Tässä toivossa sytytän kynttilän rakkaan ihmisen haudalle. Se on minulle ikkuna taivaaseen. Kynttilän kautta tähyilen sinne, minne silmin en näe, mutta jonka sydän aavistaa. Ja jonakin päivänä minä sitten näen, niin kuin Ilmestyskirjassa luvataan: ”Katso, Jumalan asuinsija ihmisten keskellä! Hän asuu heidän luonaan, ja pyyhkii heidän silmistään joka ainoan kyneleen. Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa, sillä kaikki entinen on kadonnut.”

Pia Särkelä

Kirjoittaja on Heinolan seurakunnan pastori